

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689560992/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

hvert Straa bærer hundrede Aks, og hvert Aks hundrede Korn; og Orangen bliver ikke træt af at blomstre, Strengelegen ikke af at klinge, og Kvinderne ikke af at danse. Kan ikke Allahs Rigdomme og Vælde omvende Dig, hvor kunne da mine Ord?

Jeg sagde: »Ak, her er Rigdom nok, og, som det synes, evig Rigdom. Men eje I ogsaa den anden Betingelse for Saligheden, nemlig den evige Evne til at nyde? Bliver Eders Tunge ikke led af Frugternes Saft, og Eders Øje træt ved Huriens Dans? Jeg frygter for, det vilde gaa mig saa.«

Han svarede: »Det er, fordi Du fattes Visdom. Allah har viselig maaget det saa, at kun den troende kan nyde Frugterne af hans Værk, som ere Rigdom og Kvinder, Musik og Vennetale. – Den vantro kan ikke nyde evigt; hans egen Taabelighed støder ham ud af Paradiset efter Allahs Vilje. – Og den, som lever sin Tid i Ærefrygt, Taknemmelighed og Tro og i fuldstændig lydige Underkastelse – dette er Islam – han bliver altid Bort i Allahs Rige, han taber aldrig Smagen for Allahs Velgerninger.«

Og se, det var ved Middagsstid, og Allahs Sol stod som en Zechin i Zenit. Og da jeg med min Vært hævede mine Øjne mod den gyldne Sol, fornam jeg, han havde Ret: at den er Allahs Profet i Universet, som Muhamed paa Jorden. Jeg fornam dette, ikke ved Ord, men ved den Stemning, der taler tydeligere end Ord, og en Desighed greb mig. Jeg fik min Part i den Hvile, som griber al Naturen ved Middagsstid.

Da havde jeg enten en Drøm, eller jeg oplevede virkelig det, som jeg vil skildre.

Det var, som mine Sanser forandrede sig og bleve langsomme, saa jeg saa Sol og Maane og Stjerners Gang over Himmelen som marte Skyers Flugt. Jeg saa Solen synke fra Zenit ned mod Horisonten, og medens den steg ned i Nadirs Brønd, saa jeg Halvmaanen vandre over Himmelen som Dronning mellem Stjernerne, og som en Dronning lidt mere langsom end sine Terner.

Saaledes drog tre Dage og Nætter hen over mit Hoved, imedens jeg saa urokkelig mod Zenit; men da jeg atter drejede Hovedet, stod Solen som før i Himmelskuppelens Toppunkt, og min Vært sad som før imellem Oranger og Mandler.

Jeg var blevet vakt ved en lille Fugls Stemme, og aldrig hørte jeg